

Městské divadlo Brno

 DOKOŘÁN

**ZÁŘÍ
2025
CENA 48 Kč**

Vážení divadelní přátelé,

vítejte v nové sezóně 2025/2026, kterou otevíráme 6. září slavnostním koncertem *GAZDA & Friends* na Hudební scéně realizovaným k významnému životnímu jubileu Petra Gazdika, skvělého herce, zpěváka a režiséra, šéfa muzikálového souboru našeho divadla. A hned poté začneme hrát na obou našich scénách stávající i nový repertoár, který bude hned 13. září prezentovat premiéra tragikomedie Eugena O'Neill *Tak trochu básník* v režii Hany Burešové a v hlavní roli s Petrem Štěpánem, která proběhne na Činoherní scéně.

Na té Činoherní scéně, která v průběhu prázdnin zažila obrovskou rekonstrukci, které si však (naštěstí) nemůžete všimnout. Firma GRADIOR TECH a.s. zde odvedla nádhernou práci, když kompletně a v rekordním čase vyměnila léty hraní poničenou dřevěnou podlahu jeviště, a navíc do jeho středu dodala a zprovoznila zcela novou devítimetrovou točnu, již nahradila tu staříčkou, a ne vždy už perfektně fungující. Pro vaše oči se nic nezmění, neboť nová točna je přesně v místě té točny bývalé a musela, stejně jako zbývající podlaha celého jeviště, získat tak, jak je to v divadlech běžné, černý nátěr. To jen herci ocení, že se s nimi nebudou některé části jeviště houpát, že už nebudou škobrotat o různé nerovnosti a ani je nebude rušit různé vrzání a skřípání uvolněných desek.

Ovšem ani Hudební scénou neminula významná prázdninová oprava. Ta se týkala podlahy v obou patrech foyeru, na niž pracovníci údržby našeho divadla nanесли nový revitalizační nátěr. I pro tuto práci jsme potřebovali celé dva měsíce! A ani třetí, poslední zásadní letní rekonstrukce byste si asi nevšimli, pokud by se neodehrála přímo před vašimi očima. (Tedy, pokud jste v průběhu července a srpna procháze-

li naší Dvoranou.) Po více než dvacetiletém užívání jsme byli nuceni přistoupit na nové položení všech dlažebních kostek tak, aby se opět dostaly do patřičné „roviny“, a spolu s tím firma SDS musela kompletně opravit chodník a jeho krajnice kolem Hudební scény.

Z uskutečněných oprav máme velkou radost! Vždyť se tím zvýší jak váš návštěvnický, tak i náš tvůrčí komfort. Mé poděkování jde za všemi, kteří se podřídili tomu, že k obdobným pracím musíme, abychom nenarušili náš divadelní provoz, využívat vždy jen prázdninových měsíců.

Na Biskupském dvoře jsme odehráli od počátku června až do 13. července celkem 25 kouzelných představení pod širým nebem s nádherným ohlasem jejich diváků. A nyní po návratu z prázdnin navazujeme na to, co jsme již udělali před nimi, a zároveň otevíráme přípravy nových projektů k vaší potěše i naší radosti ze smysluplné umělecké činnosti.

Kdysi báječný herec našeho divadla Jiří Tomek vždy po prázdninách říkal, že měl tak intenzivní dovolenou, že by po ní potřeboval novou dovolenou na zotavenou... ale pak se tak jako tak stejně střemhlav vrhl do nového zkoušení a každodenního hraní.

Předpokládám, že jste si v průběhu léta dostatečně odpočinuli a hlavně, že se už, stejně jako my, těšíte znovu na návštěvy vašeho Městského divadla Brno!

Za všechny kolegy

Stanislav Moša, ředitel MdB

Stalo se...

Naši milí diváci, všem vám moc děkujeme za krásné fotky, dortíky a především za to, že jsme se všichni v jeden okamžik – 14. června v 19 hodin – spojili myšlenkou na naše divadlo.

Petr Štěpán

Panna

Poznal jsem pannu z Panamy
Jako by z nebe spadla mi
Dívka s kyprými vlnami
A navíc z Panamy

Jak s ní vůbec začít hovor?
Co ten průplav, jaký ponor
Mají lodě v jedné z komor
Toho skvostu Panamy?

Vítr z plachet vzala mi
Náhlým slovním tsunami
Pak ukázala záda mi
Ta panna z Panamy

Zkrátka:
Učte se panamsky a buďte na pozoru:
Nikdy nepleťte do hovoru
Řeči o průplavu a o ponoru
S pannami z Panamy

O Velikonocích jsme na Hudební scéně uvedli jedinečný projekt, který přinesl hned několik uměleckých zpracování znamení zvěrokruhu – taneční, hudební, sochařské, malířské i poetické. V rámci velikonočního koncertu *Znamení* zazněly také hravé básně Petra Štěpána. Rozhodně by byla škoda, aby zapadly v zapomnění, a tak jsme se s Petrem domluvili, že vám je zprostředkujeme pomocí našeho Dokořánu. Těšte se na to „své“ znamení!

Partneři divadla

HEDIN AUTOMOTIVE

BRNO AIRPORT

A close-up portrait of Marco Salvadori, a young man with short brown hair and a slight smile, resting his chin on his clasped hands. He is wearing a dark t-shirt.

Marco Salvadori

Snažím se být co nejuniverzálnější

Marco Salvadori – herec zvučného jména i hlasu za dobu svého angažmá v muzikálovém souboru od roku 2017 ztvárnil řadu stejně zvučných postav: Charlie Chaplin, Tony Manero, ale i Mozart, Fortinbras či Tiberge. Naopak nenápadné jméno Evan Hansen mu díky jeho přesvědčivému podání zajistilo cenu diváků pro Nejpopulárnějšího muzikálového herce roku 2024 a v roce 2025 na něj čeká jméno také na první pohled obyčejné, o to však významnější – Nicholas Winton. Nejen o nich byla řeč.

S Lukášem Janotou v muzikálu *Drahý Evane Hansene*, režie Stanislav Moša

Drahý Marco Salvadori, gratuluji k získanému ocenění v divácké anketě magazínu Musical-opereta za rok 2024 za ztvárnění titulní role v muzikálu *Drahý Evane Hansene*. Kdybyste si měl na základě obdobné analogie, jaká je použita v příběhu, napsat terapeutický dopis, ve kterém se vyznáte, že je pro vás onen titul úžasný a proč, jaký důvod byste uvedl?

Děkuji! Evanova postava je pro mě osobně velmi niterná a v mnohém léčivá – nejen pro mě jako interpreta, ale věřím, že i pro diváky, protože se dotýká témat, která známe mnozí. Titul jsem znal už před zkoušením, i když jsem ho nikdy neviděl přímo na Broadwayi. Měl jsem ale možnost prostudovat si záznamy s Benem Platem, jehož pojetí pro mě bylo inspirativní. Bez prozrazování děje mohu říct, že naše pojetí není pevně svázané s konkrétní diagnózou, ale dotýká se hlubokých lidských zápasů – mimo jiné

i těch nejtěžších, kdy člověk ztrácí chuť žít. Evan si však dokáže přiznat pravdu a postavit se jí, například v klíčovém rozhovoru s Connorem, který pro mě symbolicky představuje setkání člověka se sebou samým. Téma sebevraždy je u nás stále velké tabu spojené s pocitem studu a s tlakem na to být „silný“ za každou cenu. Právě proto je pro mě tento titul tak cenný – otevírá citlivá témata s upřímností a empatií a dává prostor, aby se o nich mluvilo.

Během děkovné řeči při přebírání ocenění jste mile vzpomenu i ostatní kolegy z inscenace, především jste vyzdvihoval pomoc a vedení Lukáše Janoty. Doslova jste řekl, že vám otevřel oči. Dá se popsat jak a v čem přesně?

V generálovém týdnu jsem prodělal silný zánět horních cest dýchacích a zároveň probíhalo intenzivní zkoušení *Hansena*, který je pěvecky i herecky velmi náročný. Bylo

pro mě frustrující, že jsem kvůli zdravotnímu stavu nemohl podat výkon, jaký bych si přál – a jaký očekával pan ředitel. Byly chvíle, kdy jsem se cítil bezmocný. Lukáš to vnímal a jsem mu nesmírně vděčný, že se rozhodl mi podat pomocnou ruku. Strávili jsme spolu několik hodin na šatně, mluvili jsme otevřeně o našich životech. On mi pomohl podívat se na věci z jiné perspektivy, otevíral mi oči a slíbil, že mě podpoří i po pěvecké stránce, abych zkoušení zvládl. Díky jeho podpoře se mi podařilo náročnou situaci ustát a zvládnout. Při přebírání ceny, která je pro mě velkou radostí i motivací, jsem řekl, že mi zachránil hlas – a možná i kariéru. Myslím, že šlo o bod, kdy se rozhodovalo, zda hlas poškodím, nebo se naučím s ním zacházet správně. A i dnes ve spolupráci pokračujeme – Lukáš mi dále předává své zkušenosti na individuálních lekcích.

Lukáš vám už před *Hansenem* v řadě inscenací, jako třeba *NE/NORMÁLNÍ* nebo *Velká ryba (Big Fish)*, hrál tatínka, ale celkově se znáte od vysokoškolských studií na JAMU, kterou jste absolvoval rolí Hraběte Almavivy v autorském muzikálu *Figarka*, ke kterému Lukáš složil hudbu a napsali a režirovali ho vaši ročníkoví vedoucí Petr Štěpán a Miroslav Ondra. Dalo by se přeneseně říci, že jsou zmínění pánové vaši duchovní otcové, čerpáte z jejich výuky i v praxi?

Můj biologický otec odešel, když mi bylo sedm – podobně jako v příběhu Evana. Asi nemám právo říct, že jsou mými duchovními otci, ale po premiéře *Figarky* jsem Petrovi říkal, že ho vnímám jako jednu ze silných otcovských figur v mém životě. Musím uznat, že všichni tři na mě měli velký vliv, a je pravda, že jsem si z Petrova, Mirkova i z Lukášova příkladu vzal spoustu rad a nástrojů k dalšímu fungování v životě, ale především na jevišti. (úsměv)

Z vašich výrazných postav zde odehraných nemůžeme nezmínit Gabea v muzikálu *NE/NORMÁLNÍ*, jenž byl „nenormální“ nejen co do názvu, ale i obsaženými tématy: bipolární porucha, deprese, nadužívání léků, lékařská etika, smrt dí-

těte... V čem byl onen titul „nenormální“ – myšleno výjimečný – pro vás osobně?

Byl to pro mě silný zážitek díky nádherné hudbě i hloubce témat, kterých se dotýká. Jde o inscenaci, která otevírá citlivá témata jako ztráta dítěte nebo psychické nemoci – věci, o kterých se nemluví snadno, ale je důležité je sdílet. Když jsem viděl, jak se diváci během představení osobně propojují s dějem, uvědomil jsem si, jak silnou roli může divadlo hrát při léčení a otevírání takových témat.

V jakém typu hudebního divadla se cítíte lépe – v dramatických komorních muzikálech, jako byl kromě uvedených ještě *RENT* a v něm Benjamin „Benny“ Coffin III., nebo ve velkých muzikálových show typu *Monty Python's Spamalot* či *Mamma Mia!*, kde se můžete vyřádit jako Sir Robin a Sky?

Obojí má své kouzlo. Komorní muzikály dávají prostor pro intenzivní hereckou práci a hluboké propojení s postavou, velké show zase nabízejí energii, humor a kontakt s publikem jiným způsobem. Snažím se být co nejuniverzálnější a ke každé roli přistupovat s maximální zodpovědností a péčí.

Nedávná premiéra inscenace *Manon Lescaut* prokázala, že všestranný opravdu jste a suverénně zvládáte i roli čistě činoherní, navíc přednášenou ve verších. Jaké bylo pro vystudovaného muzikálového herce setkání s Tibergem a Nezvalem? Práce s Nezvalovým textem pro mě byla novou zkušeností. Zpočátku mě text příliš neoslovil, ale při zkoušení a v kontextu celé inscenace jsem objevil jeho hloubku a krásu. Tiberge je postava, která má své vnitřní rozpory, ale jedná z přesvědčení a snahy chránit Rytíře des Grieux.

Dalo by se říct, že Tiberge stejně jako Evan jsou rozporuplné postavy – oba se cítí být přehlíženi okolím, a tak využijí nevinné lži, aby nebyli sami, což spustí koloběh, který se nedá zastavit a v případě Tiberge má tragické vyústění. Jak si jejich chování zdůvodňujete, dokážete se s nimi ztožnit?

Abych mohl ztvárňovat roli na jevišti, začnu nejdřív studovat text – nejen z pohledu mé

postavy, ale v celém kontextu, abych věděl, co budeme po měsících zkoušení předvádět před lidmi. Abych si mohl udělat ucelený názor, potřebuju vidět v celku celý obraz, a pak se vracím zpět k textu a postavám a snažím se každé z nich porozumět a chápat jejich pohnutky. Pokud bych měl interpretovat postavu, které nerozumím, nemůže jí rozumět nikdo. Čím déle se pohybuji u divadla, tím více se utvrzuji v názoru, že herectví je forma aplikované psychologie na jevišti, je to zkrátka řemeslo.

V rámci hereckého řemesla vás čeká další výrazná příležitost, jíž bude postava Nicholase Wintona v nově připravovaném hudebním opusu *Winton*. Můžete na základě proběhlé zahajovací zkoušky přiblížit, co čeká vás konkrétně a co čeká diváky, kteří se přijdou podívat?

Hlavní výzvou bude zachytit jeho pragmatičnost a zároveň lidskost. Příběh nebude jen o něm, ale také o kontrastech mezi Československem a Anglií a o paralelách mezi jeho životem a osudy jedné české židovské rodiny. Dokonce jsem slyšel, že by na premiéru měli být pozváni přeživší z 669 dětí, které pan Winton zachránil, což je velká zodpovědnost, abychom nikoho neurazili a jeho obdivuhodný příběh převyprávěli s maximálním respektem a úctou.

Na JAMU jste psal závěrečnou práci na téma *Výživa a regenerace v životě muzikálového herce*. Mohl byste shrnout výsledky a prozradit, jak se muzikálový herec jako vy udržuje v kondici a jak relaxuje?

Dietní nebo výživová doporučení se neustále mění, pořád zjišťuju, co mi vyhovuje. Zvolené téma pro mě bylo platforma, abych se mohl dovzdělávat, vybral jsem si ho z praktických důvodů, abych do něj měl vhléd. V době, kdy jsem se rozhodoval, o čem budu psát, jsem zkoušel *Horečku sobotní noci* a začínal se silovým tréninkem i s aktivnějším životním stylem, protože jsem zjistil, že moje fyzička není na úrovni, jakou bych potřeboval. Když tělo není v pořádku, člověk bývá častěji nemocný a jeho výkony nejsou kvalitní. V představení jsem se i svlékal a sám

*Jako Tiberge v lyrickém dramatu *Manon Lescaut*, režie Stanislav Moša*

V bláznivé muzikálové komedii Monty Python's Spamalot, režie Stanislav Slovák

sobě se nelíbil, i když jsem cvičil, měl jsem tedy problém i co se estetičnosti týče. Stále hledám, co mi funguje nejlépe. Důležitá je pro mě pravidelnost, disciplína a rovnováha mezi fyzickou aktivitou a odpočinkem. Vedle silového tréninku si rád dopředu i box, který mě baví, ale nejlepší regenerací prostě je si odpočinout a udělat si radost a dát si třeba dort. *(smích)*

Pro úplnost zmiňme, že pravidelně hostujete v pražském Divadle Lucie Bílé v inscenacích *Láska je láska* a *Srdeční záležitost*, což poslouží jako oslí můstek k otázce: Co je kromě divadla vaší láskou a srdeční záležitostí?

Mám rád počítačové hry a možnosti, které nabízí virtuální realita a umělá inteligence. Zajímám se o akciové trhy a nové technologie. Kromě toho rád čtu, hraju šachy a věnuji

se aktivitám, které mi pomáhají udržet rovnováhu v životě. Rozhodl jsem se také žít bez kouření a alkoholu, což mi přináší více energie a čistší mysl.

Abychom závěrem navázali na první otázku, zkuste doplnit větu – Divadelní sezóna 2025/2026 v Městském divadle Brno bude úžasná a tady je důvod proč:

Podle mě nás čeká naprosto skvělá sezóna. Vrací se *Bídníci*, což bude velká událost, která je odsouzená k úspěchu *(úsměv)*, *ViK!NG* v režii Petra Štěpána a ostatní krásné tituly, no a já budu doufat, že se nám povede *Winton*. *(úsměv)*

Plnou verzi tohoto rozhovoru naleznete v nové Ročence 2024/2025.

Text: Kateřina Vižďová

Hana Burešová

Divadlo je jednou z cest k porozumění

S režisérkou Hanou Burešovou jsme se sešly nad rozpravou o její patnácté práci v našem divadle – inscenaci hry amerického dramatika Eugena O'Neill (1888–1953) *Tak trochu básník (A Touch of the Poet)*, která se dočká své premiéry 13. září. Dotkly jsme se nejen samotných témat hry, ale také jejího významu v kontextu dnešní doby.

*S kolegy při focení plakátu pro inscenaci **Tak trochu básník***

Na zkušebně s Ivanou Vaňkovou a Petrem Štěpánem

Co vás přivedlo k rozhodnutí inscenovat v Městském divadle právě drama Eugena O'Neilla? A proč jste si z jeho tvorby vybrala zrovna hru *Tak trochu básník*?

Už vícekrát v minulosti jsme se Štěpánem (dramaturg Štěpán Otčenášek, pozn. aut.) v repertoárových úvahách okolo O'Neilla kroužili, čas od času mi nabízel některé jeho hry, ale z různých důvodů jsme je odkládali na později. Nápad konečně O'Neilla uvést vznikl, když v roce 2023 Štěpán připravoval s Ivanem Burajem pro Divadlo v Dlouhé O'Neillovu asi nejslavnější hru *Cesta dlouhým dnem do noci*. A vzpomněli jsme si právě na „Básníka“, pro kterého by v MdB bylo velmi příhodné obsazení v čele s Petrem Štěpánem v roli Melodyho. Mimo jiné mě hra oslovovala vřdycky i tím, že jejím nejvýraznějším tématem je střet snu a skutečnosti, připomíná mi donkichotské téma, konkrétně Dykovo *Zmoudření Dona Quijota*.

O'Neill je autorem rozkročeným mezi různými stylovými polohami, část jeho dramát není možné traktovat ani jako čistou komedii, ani jako čistou tragédii. Co z jeho tvorby je pro vás jako režisérku nejzajímavější? Je to právě spojení tragického a komického, co vás na dramatu *Tak trochu básník* oslovilo?

Ano, žánr hry je pro mě vždy zajímavý a tragikomedie nebo hry, které balancují mezi žánry, mě lákají. *Tak trochu básník* je pro mě psychologicko-realistické drama se zřetelnými prvky symbolismu a expresionismu, zabíhá chvílemi i do grotesky či hororu. O'Neillovy hry v sobě nesou vždy hlubinné psychologické existenciální drama postav, ale přinášejí s sebou často i výraznou divadelní stylizaci, jak vidíme i u „Básníka“. O'Neill zobrazuje člověka ve velké šíři a hloubce. Postavy zápasí nejen s okolním světem a jeho nástrahami, ale především

samy se sebou. Někdy je ten zápas klopotný, staví si vzdušné zámky, podléhají sebeklamu a závislosti, nenávidí i milují – je to často smutné i komické. Můžeme se do nich vcítovat a zároveň je nahlížet kriticky, vysmát se jim a zároveň je litovat... Takže jde svým způsobem o tragikomedie postihující nejednoznačnost člověka, což mi konvenuje.

V tvorbě O'Neilla hrají vždy velkou roli rodinné vztahy. Vedle rozporuplné postavy Melodyho jsou tu ještě silné ženské postavy...

Rozhodně, je to manžela bezpodmínečně milující Nora, a naopak proti němu rebelující dcera Sára. Ta odmítá matčinu „otrockou“ lásku, nechce dopadnout jako matka, má dravější povahu po otci a ambicióznější sny, je ale praktičtější. Když však sama lásku pozná, pochopí i matčinu oddanost své lásce. Jejich vzájemné vztahy jsou složité, stejně jako povahy. Všechny spojuje hrdost,

která přerůstá u Sary a Melodyho v neústupnou pýchu. Vzájemně se zraňují tak, jak dokážou jen ti nejbližší. Každou z postav však můžeme pochopit a s každou soucítit. Protože O'Neill má vždy soucit, nemoralizuje a nesoudí, klade jen otázky. Vedle aktuální problematiky postavení ženy či machismu zde tak rozehrává i své oblíbené téma generální vzpoury.

Ano, toto téma nese i trochu tajemná postava Sárina nápadníka Simona, který se rovněž bouří proti svému otci, úspěšnému podnikateli. V té souvislosti by stálo za to dotknout se i názvu hry *Tak trochu básník*, přece jenom v sobě skrývá určitou symbolickou rovinu. Kdo je skutečně tímto básníkem?

Už v tom názvu je cítit lehká ironie a možná i jistá tragika. „Tak trochu“ naznačuje, že nepůjde o skutečného básníka, jako spíš o někoho, kdo se jím snaží být, ale ještě

k tomu nedospěl, a evokuje i někoho, kdo se jen jako básník chová anebo je snílek. V této hře existují rovnou dva takoví „básníci“, kteří jsou hlavně romantickými snílky: jednak bývalý důstojník Melody, který se vymezuje proti vulgárnímu světu vybranou mluvou a častou recitací svého oblíbeného lorda Byrona, a pak právě Simon, kterého rovněž dráždí pragmatická ignorantská společnost, sám píše poezii, ale pouze napodobující Byrona. Oba spojuje idealismus. Simonovým útekem od chamtivé společnosti do přírody k prostému, ekologickému způsobu života naznačuje autor další nadčasové téma.

Melodyho rodina, stejně jako ta O’Neillova, přišla do Ameriky z Irska, a s tím souvisí i další téma hry, které dnes rezonuje.

Ano, Melody je přistěhovalec. Irové v době naší hry, tj. počátkem 19. století patřili v USA mezi chudinu, společnost na ně pohlížela svrchu. Jejich chudoba a nedostatek vzdělání souvisel i s potřebou utápět své problémy v alkoholu. S tím měl ostatně i autor své zkušenosti a závislost na alkoholu popsal i v dalších hrách. Ale Irové také měli vždy blízko k hudbě a tanci, kterými v Americe vyjadřovali stesk po domově i bojovali proti své existenciální úzkosti a udržovali svoji pospolitost a kulturu. To je inspirativní i pro naši inscenaci. Hudba a pohyb často lépe vyjádří city než slova a našim divákům mohou přiblížit původ postav snáze než autorem požadovaný „venkovský irský přízvuk“.

Na závěr bych si dovolila trochu osobnější dotaz. Když jste četla tuto hru, uvědomila jste si, že i vy sama jste někdy měla určitou představu o sobě, kterou jste později opustila nebo přehodnotila?

Spíš jsem si při tom znovu uvědomovala vlastní ambivalentnost, a tedy možné různé výklady své povahy a jednání. Nebo to, jak můžou být ošidné představy či zjitřená představitivost. Člověk se sám v sobě často nevyzná, a přesto dělá závěry o druhých, vidí u nich chyby a u sebe ne, připadá si nějak a ani netuší, že ostatní ho vidí jinak... atd. atd. Z mylných představ, které si dělá-

me o sobě či druhých, můžou vznikat fatální problémy a konflikty. I proto se člověk pořád musí snažit pochopit sebe i druhé. A stále věřím, že jednou z cest k porozumění i soucitu je právě divadlo.

Děkuji vám za podnětný a příjemný rozhovor, který čtenářům přiblíží nejen samotnou inscenaci, ale i nadčasová témata O’Neillova dramatu.

Text je zkrácen pro účely časopisu Dokořán, celý rozhovor si můžete přečíst v programu k inscenaci Tak trochu básník.

Text: Eliška Halodová

Premiéra 7. června na Biskupském dvoře

Vítězslav Nezval

MANON LESCAUT

režie a úprava Stanislav Moša

Generální ředitel Moravského zemského muzea Jiří Mitáček, primátorka města Brna Markéta Vaňková a generální ředitel společnosti SNIP & CO Jiří Morávek využili příležitosti a před premiérou *Manon Lescaut* popřáli Stanislavu Mošovi k 80. výročí jeho divadla.

Zemřel Karel Cón.

Byl to můj profesor harmonie na konzervatoři. Famózní muzikant, skladatel, aranžér, dirigent a skvělý člověk.

Byl to ten nejhodnější profesor na celé škole. Ve 4. ročníku na konzervatoři mi hodil lano a vytáhl mě do Městského divadla Brno do představení *Svět plný andělů*. Psal se rok 2000.

A v tomto divadle už hraju 25 let.

Nebýt právě Karla, vůbec nevím, jakým směrem by se můj život ubíral.

Společně s Karlem jsem procestoval křížem krážem celé Španělsko, Portugalsko, Německo a spoustu jiných zemí. Týdny a měsíce na zájezdech a neskutečné historky, které si budu navždy pamatovat.

Jsem rád, že jsem mu stihnul za všechno, co pro mě udělal, osobně poděkovat a říct mu, jak moc si ho vážím. Na to mi jen řekl: „Ser na to a nalej rači panáka.“

Naposledy jsem s ním hrál na konci března *My Fair Lady (ze Zelňáku)* a věděl jsem, že s ním hraju už naposledy. Když skončilo představení, celá kapela se rozutekla, ale já jsem zůstal na svém místě a díval jsem se na něj. Svrchu na něj ještě svítil kužel z reflektoru a on seděl se sklopenou hlavou a svěšenými rukama za pianem. Šel jsem za ním, řekl jsem mu, že ho mám rád a rozloučili jsme se.

Kájo, děkuju za všechno!

Hubert Ratschker

V sobotu umřel Kája Cón, můj zásadní divadelní spolubojovník (klidně řeknu parták, i když byl o víc než třicet let starší). Spáchali jsme s Karlem (a Stankem Slovákem a Petrem Štěpánem) celkem šest autorských kusů: *Sněhurku a sedm trpaslíků*, *Barona Trencka*, *Mendela aneb Vzpouru hrášků*, *Brněnské kolo*, *Osmyčky* a *Napoleona aneb Alchymii štěstí*. Krásné písničky Karel napsal

i do naší inscenace *Světáků*, počet kusů, na kterých jsem se s ním potkal jako s dirigentem, aranžérem nebo autorem scénické hudby, by byl ještě mnohem větší.

(Veliký vryp a tony not Karel zanechal ovšem i v libereckém Naivním divadle, v brněnském Národním, v Pardubicích a mnohde jinde, o tom ať ale napíše povolanější.)

Karel byl pro textaře a libretisty pozhledným – neprosazoval sebe ani své hudební nápady, celý život pokorně sloužil divadlu a jeho potřebám. Skládal výhradně na text, přesně rozuměl nárokům situace a žánru, byl doma v rozličných parafrázích, pastiších a parodiích – do *Barona Trencka* jsme spáchali úryvek z fiktivní Scarlattioho ope-

ry *Antonius a Kleopatra*, který mnozí považovali za autentický, do *Mendela* zase árie z fiktivních operet *Princezna na hrášku* a *Láska v Prátru*, které zněly, jako by Johann Strauss celý život jen vykrádal Cóna.

A při vši schopnosti se podříditi žánru a stylu byl Karel zároveň ryzí melodik, oceán nápadů, rozený hitmaker, který se rozhodl pokorně zasvětit svůj život divadelnímu provozu. Opak exhibicionisty: nerad stál na forbině, nerad se veřejně projevoval jinak než vsedě u klavíru, v rozhovorech odpovídal jednou větou. Ale s hudbou si rozuměl náramně, ta náročná a rozmarná milénka, která se mnohým zájemcům umí krutě vysmát, ta šla Karlovi celý život na ruku. A co na ruku, často se k němu sama ráda tulila.

„Skládám nejradši hudbu na text. Je to pro mě daleko lepší a ona to vlastně divadelní muzika vyžaduje, jde v ní o sdělení, ne o chytlavý refrén s nějakým sloganem. Čtu si text, hledám pro něj rytmickou formuli, pak melodickou, a jak mám pár taktů, ona už si ta muzika sama řekne, kudy chce jít, a já jí v tom jen pomáhám. A taky se hodně škrtá a zahazuje, kdo by to neznal. Čili nápad k nezahození a pak řemeslná práce,“ řekl mi před čtyřmi lety v rozhovoru ke svým sedmdesátinám.

Odpočívej v pokoji, Kájo, a díky moc za všechny ty společné radosti.

Jan Šotkovský

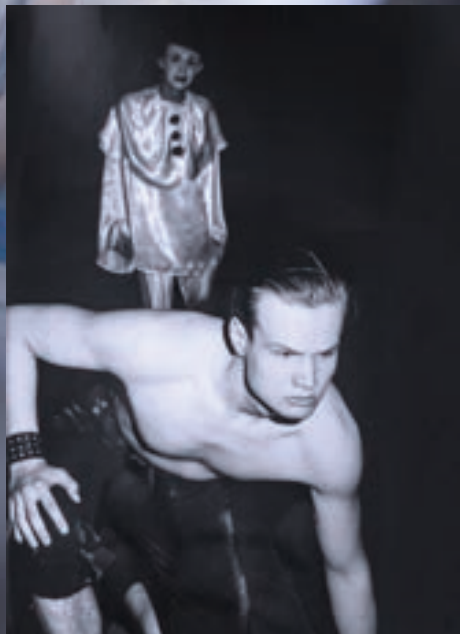
Jubileum

Pozvánka

Petr Gazdík

Hele je, „kluky“! Ano, tak si vlastně připadáme trochu pořád, i když už máme na krku pět křížků! Ta fotka je moc hezká. Takhle bok po boku pozorujeme svět a život, prndáme o něm a snažíme se ho trochu přenést na jeviště už od té doby, co jsme se poprvé setkali na brněnské konzervatoři. A to je, panečku, už 36 let!!! Říká se, že máte v životě takzvané „posunovače“... Já potkal Gazdu a jsem šťastný, že se tak stalo. Přál bych vlastně všem, aby se s ním potkali, věřte mi, stojí to za to. Mívá toho od osudu na bedrech naloženo občas hodně, ale zvládá to úžasné a po svém. Já mu k jeho jubileu (panebože my jsme padesátníci!?!?!?) přeju hodně fyzické a duševní síly, zdraví a radosti k tomu všemu, co bude muset ještě pokládat na lopatky. A já zblízka nebo zpozvzdálí budu rád u toho! Příteli můj drahý, pozvedám škopek na tvé zdraví!!!

Tvůj „Němec“

„A co se stalo potom, co vyšplhal na věž a zachránil ji?“

„Potom ona zachránila jeho!“

scénář Garry Marshall & J. F. Lawton
hudba a texty Bryan Adams & Jim Vallance

PRETTY WOMAN

režie Stanislav Moša

Naši hollywoodskou Popelku čeká v září dosti nabitý program – v jednom týdnu oslaví svoji 100. reprízu, aby se následně s brněnským publikem rozloučila derniérou. Každá pohádka zkrátka jednou skončí. Přijďte 21. září na Hudební scénu vyprovodit Vivian a Edwarda za jejich šťastným koncem?

Eva Šlapanská

Již předlouhá léta spolupracujeme s paní Evou Šlapanskou, publicistkou, recenzentkou, rozhlasovou žurnalistkou a autorkou televizních scénářů, která brněnské kultuře zasvětila celý svůj život. V letech 1956–1985 působila na Janáčkově akademii múzických umění, je autorkou ceněné knihy *Jak jsem je znala* o osobnostech brněnské kulturní scény a pětidílné publikace *Jubilanti Činohry Národního divadla Brno*. Za svůj přínos v oblasti kultury a publicistiky obdržela řadu ocenění, např. stříbrnou medaili k 50. výročí JAMU, Cenu města Brna či Cenu Jihomoravského kraje. Její práce se vždy vyznačují hlubokými znalostmi o literárním i divadelním světě. V bohaté popularizační činnosti pokračuje s obdivuhodným entuziasmem dodnes, a to i pro naše divadlo. Milá paní Šlapanská, v těchto dnech slavíte překrásné 90. narozeniny (tomu se ani nechce věřit!) a my bychom Vám touto cestou rádi popřáli pevné zdraví a neutuchající elán. Krásné narozeniny!

Eugene O'Neill:

premiéra

TAK TROCHU BÁSNÍK tragikomedie o střetu snu a skutečnosti

Pozapomenutý klenot světové dramatiky se odehrává během jediného dne v krachující putyce, jejímž majitelem je Cornelius Melody: muž, jenž se zmítá mezi pocitem nadřazenosti a trpkého vědomí, že jeho život neodpovídá jeho představám. Zlost z onoho rozporu si vylévá na ženě Noře a dceři Sáře, jež mu ale jedním svým rozhodnutím onen den převrátí vzhůru nohama...

Režie: Hana Burešová

Hrají: P. Štěpán, R. Coufalová, K. Daňhelová, I. Ondříček, I. Vaňková, J. Mazák, A. Slanina, J. Mach, M. Čížek a J. Záděra.

Zdenek Merta, Stanislav Moša:

POHÁDKA O ŽIVÉ VODĚ pohádkový muzikál

Nechte se pozvat do starého dobrého pohádkového světa, kde postavy hovoří krásným kultivovaným jazykem ve verších, kde zní kouzelné melodie v živém doprovodu orchestru, kde němý úžas i bouřlivé reakce budí filmové projekce a dotáčky s drakem i tradiční loutky medvěda či orla a kde samozřejmě láska a dobré slovo nakonec šťastně zvítězí nad falší a nenávisť.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: I. Ondříček nebo D. Vitázek, H. Štěpánová nebo I. Vaňková, O. Halánek nebo K. Pekar, R. Pekárek nebo O. Studénka, J. Brožek nebo L. Matouš, T. Navrátilová nebo D. Velická, K. Daňhelová nebo D. Křížová, E. Hladilová nebo E. Mertová a další.

Robert Harling:

OCELOVÉ MAGNOLIE komedie o vážných věcech

Stejně jako se střídají roční doby za okny kadeřnictví, mění se i atmosféra uvnitř, a to nejen v podobě skvěle sladěných outfitů a účesů zákaznic a kadeřnic, ale i v podobě životních situací, jež v jednotlivých obdobích protagonistky řeší. S plynoucím časem se zacelují jejich utržené rány, jedno ale bez ohledu na počasí přetrvává – síla ženského přátelství.

Režie: Katja Pegan

Hrají: R. Coufalová, B. Slaninová, I. Vaňková, E. Hladilová, M. Sedláčková a A. Antalová.

Petr Šabach, Ivan Hlas, Petr Jarchovský, Jan Hřebejk, Miroslav Hanuš:

ŠAKALÍ LÉTA legendární český muzikál

Krev v žilách vám rozproudí rokenrolový pánbůh Bejby se svou kytarou v muzikálu *Šakalí léta*, jehož neoddělitelnou součástí je našlapaná hudba Ivana Hlase, o jejíž signifikantní výraz a vzdor nebudete ochuzeni ani v naší inscenaci, která vypráví příběh lidí z nesvobodné doby, jejichž vidinu lepších zítřků ztělesňuje právě alespoň svobodná hra na kytaru.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: L. Matouš nebo K. Pekar, E. Juráčková nebo S. Tupá, Š. Fikar nebo J. Gazdík, K. Helbich nebo M. Mičulka, A. Slanina nebo O. Smysl a další.

PROGRAM ZÁŘÍ

ČINOHERNÍ SCÉNA

PÁ	12.9.	14.00	Tak trochu básník	
PÁ	12.9.	19.00	Tak trochu básník	E5
SO	13.9.	19.00	Tak trochu básník	P
NE	14.9.	19.00	Tak trochu básník	E7
PO	15.9.	19.00	Tak trochu básník	AB1
ÚT	16.9.	19.00	Tak trochu básník	E2
ST	17.9.	18.00	Ocelové magnolie	P18
ČT	18.9.	18.00	Ocelové magnolie	PPP
PÁ	19.9.	19.00	Ocelové magnolie	
SO	20.9.	19.00	Světáci	
NE	21.9.	18.00	Světáci	
PO	22.9.	19.00	Světáci	
ÚT	23.9.	19.00	Tak trochu básník	AB2
ST	24.9.	19.00	Tak trochu básník	A3
ČT	25.9.	19.00	Tak trochu básník	C4
PÁ	26.9.	18.00	Až na ten konec dobrý	PP1
SO	27.9.	18.00	Až na ten konec dobrý	PP2
NE	28.9.	18.00	Až na ten konec dobrý	
PO	29.9.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	A2025
ÚT	30.9.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	M2025

HUDEBNÍ SCÉNA

SO	6.9. 18.00	GAZĎA & Friends
ÚT	9.9. 19.00	Lakomec
ČT	11.9. 18.00	Pohádka o živé vodě
PÁ	12.9. 18.00	Pohádka o živé vodě
SO	13.9. 14.00	Pohádka o živé vodě
SO	13.9. 18.00	Pohádka o živé vodě
NE	14.9. 14.00	Pohádka o živé vodě
ÚT	16.9. 19.00	Pretty Woman
ST	17.9. 19.00	Pretty Woman
ČT	18.9. 18.00	Pretty Woman
PÁ	19.9. 18.00	Pretty Woman
SO	20.9. 19.00	Pretty Woman
NE	21.9. 18.00	Pretty Woman
ÚT	23.9. 19.00	Šakalí léta
ST	24.9. 19.00	Šakalí léta
ČT	25.9. 18.00	Šakalí léta
PÁ	26.9. 19.00	Šakalí léta
SO	27.9. 19.00	Šakalí léta
NE	28.9. 14.00	Šakalí léta
NE	28.9. 18.00	Šakalí léta
ÚT	30.9. 18.00	Devět křížů

PROGRAM ŘÍJEN

ČINOHERNÍ SCÉNA

ST	1.10.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	R2025
ČT	2.10.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	Z2025
PÁ	3.10.	19.00	Bílá Voda	
SO	4.10.	19.00	Až na ten konec dobrý	
NE	5.10.	18.00	Až na ten konec dobrý	
PO	6.10.	18.00	Až na ten konec dobrý	
ÚT	7.10.	19.00	Tak trochu básník	A2
ST	8.10.	19.00	Tak trochu básník	AB3
ČT	9.10.	19.00	Tak trochu básník	AB4
PÁ	10.10.	19.00	Tak trochu básník	C5
SO	11.10.	19.00	Osmýčky	
NE	12.10.	18.00	Osmýčky	
PO	13.10.	19.00	Tak trochu básník	A1
ÚT	14.10.	19.00	Tak trochu básník	C2
ST	15.10.	19.00	Hra, která se zvrtila	V2025
ČT	16.10.	19.00	Hra, která se zvrtila	T2025
PÁ	17.10.	19.00	Hra, která se zvrtila	X2025
NE	19.10.	18.00	Otec	
PO	20.10.	19.00	Bylo nás pět	
ÚT	21.10.	18.00	Bylo nás pět	
ST	22.10.	19.00	Prachy!	
PÁ	24.10.	19.00	Ocelové magnolie	
SO	25.10.	18.00	Ocelové magnolie	
NE	26.10.	19.00	První rande	
PO	31.10.	14.00	Lazebník sevillský	
PÁ	31.10.	19.00	Lazebník sevillský	A5

HUDEBNÍ SCÉNA

ST	1.10.	19.00	Devět křížů	
ČT	2.10.	18.00	Devět křížů	
PÁ	3.10.	19.00	Devět křížů	
SO	4.10.	14.00	Devět křížů	
SO	4.10.	18.00	Devět křížů	
NE	5.10.	14.00	Devět křížů	
NE	5.10.	18.00	Devět křížů	
PÁ	17.10.	14.00	Winton	
PÁ	17.10.	19.00	Winton	A5/AB5
SO	18.10.	19.00	Winton	P
NE	19.10.	19.00	Winton	D/E7
PO	20.10.	18.00	Winton	SP
ÚT	21.10.	19.00	Winton	A2/AB2
ST	22.10.	19.00	Winton	
ČT	23.10.	19.00	Winton	C4
PÁ	24.10.	19.00	Winton	C5/E5
SO	25.10.	19.00	Winton	A6/AB6
NE	26.10.	18.00	Winton	
PO	27.10.	19.00	Winton	A1/AB1
ÚT	28.10.	14.00	Winton	
ÚT	28.10.	19.00	Winton	C2/E2
ST	29.10.	19.00	Winton	A3/AB3
ČT	30.10.	19.00	Winton	A4/AB4
PÁ	31.10.	18.00	Winton	

Veřejná generálka **Premiéra** **Derniéra**

Robin Schenk, Petr Štěpán, Miroslav Ondra:

DEVĚT KŘÍŽŮ historický muzikál

„Já tě počkám, Luko! Měsíce i roky tě počkám!“ Tak slibuje žalem blouznící Eliška věrnost svému milému Lukovi, jenž se vrací dorodných Uher, aby tam prodal majetek a s nabytými penězi se vrátil do Lesního Hlubokého pro svou milovanou. Vy, milí diváci, už blouznit z čekání na váš milovaný muzikál *Devět křížů* nemusíte – na podzim je na programu hned osmkrát!

Režie: Petr Gazdík

Hrají: L. Matouš nebo O. Studénka, K. Daňhelová nebo S. Janotová, R. Gajdoš nebo M. Němec, J. Mach nebo P. Štěpán, A. Antalová nebo L. Bartolšicová a další.

Kateřina Tučková, Dodo Gombár:

BÍLÁ VODA dramatizace románu o ženách, víře a zlu

V jediné, zato o to silnější repríze inscenace *Bílá Voda* si coby černou kapitolu našich dějin připomeneme totální totalitní bezpráví řádových sester, jemuž byly vystaveny za komunistického režimu, který z nich chtěl z pozice síly doslova „vymlátit“ vyznání v Boha. Jeptišky si ale víru uchovaly a kromě všech hrůz zažily i pár chvil podobajících se zázraku.

Režie: Dodo Gombár

Hrají: L. Janíková, M. Sedláčková, R. Coufalová, D. Hofmanová, D. Velčická, P. Vitázková, M. Krajčová, E. Kubálková, E. Hladilová a další.

Karel Cón, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán:

OSMYČKY rekapitulační lepoporelo

Víte, proč se praotec Čech rozhodl usadit právě na hoře Říp? Protože už tehdy tam na něj s prezentací čekali vykutálení teleshoppingoví prodejci a realitní makléři v jednom s exkluzivní nabídkou, že k zemi zaslíbené, kterou tak shání, získá též velice výhodně nerezový hrnec a magnetku navrch! Toto a další šokující odhalení z českých dějin přináší *Osmičky*!

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: M. Isteník, P. Štěpán, R. Coufalová, D. Vitázek, J. Uličník, L. Kolář, J. Ressler, O. Halámek a další.

Florian Zeller:

OTEC tragická fraška

Zvolený podtitul komorního dramatu odehrávajícího se v jedné pařížské rodině může působit jako protimluv, nadmíru výmluvně ale vystihuje podstatu inscenace, jež ve vás vyvolá smích skrze slzy. Přímou pohledem nemocného Andrého trpícího Alzheimerovou chorobou se stanete aktéry někdy komických, jindy tragických momentů pojících se s onou fatální diagnózou.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: J. Mazák, A. Antalová, M. Němec, K. Daňhelová, V. Skála, E. Jedličková a T. Marko.

Osobnosti MdB doporučují...

Sedm jednou ranou

Zdeny Herfortové

1. Zpěvačka

Radůza. Ráda poslouchám tuto zajímavou charismatickou zpěvačku. Vlastním jménem Radku Vrankovou. Česká zpěvačka, šansoniérka, multiinstrumentalistka, písničkářka a hudební skladatelka. Kromě skládání vlastních písní se věnuje také komponování vážné a scénické hudby. Je to vždy zážitek poslouchat její songy, tak procítěné, neokázalé a jedinečné.

2. Restaurace

Bonjour Vietnam je trochu bistro nebo (jak chcete) malá restaurace se zahrádkou. Není velká, ale velmi navštěvovaná. Nachází se na Václavské ulici v Brně. Doporučuji rezervovat si místo předem. Je tam báječná obsluha, rychlá, vstřícná a milá, moc se mi tam líbí. Hlavně jejich denní menu je pro mě zážitkem.

3. Houby

Tak to je něco... Na houbách jsem doslova závislá... Byla jsem docela vášnivý houbař a ještě musím dodat a přiznat se, že někdy přívětivě závistivý!!! Těžko se to dá k něčemu přirovnat. Mám také výborné přátele, kteří mi donesou houby, které jsou sušené nebo zrovna nashírané. Jednou se mi stalo... byla jsem na houbách a byl tam pán, který taky sbíral houby a daroval mi krásnýho

velkýho křemenáče... Byl to pro mě šlechetný dar.

4. Ryby

Další závislost... Můžu všechny a nejlépe skoro každý den!!! Sladkovodní, mořský potvory, prostě ryby, ryby, ryby, ryby, ryby. Kapr chutná obvykle nejvíc v zimě a hlavně na Štědrý večer. Mám ráda asijskou kuchyni, a tak třeba krevety, chobotnice, mečouna, tuňáka, to je pro mě lahůdka. A co teprve ústřice. Jsem na ně přímo umanutá.

5. Floristika

Kdo by neměl rád květiny? Já jsem se před několika lety pustila do vytváření dekorativních věnců na venkovní dveře. Byl to můj pokus o relaxační zábavu, která mi velmi dlouho dělala radost, i mým přátelům a rodině. Kupovala jsem si časopisy, snažila jsem se napodobovat různé floristické nápady. Myslím si, že jsem vytvořila spoustu hezkých věnců, které se líbily. Kupovala a vybírala jsem spoustu stuh, stužek a různých jiných ozdob, podle toho, pro jaké roční období jsem chtěla věnec dělat. Byl to dlouho můj krásný koníček.

6. Rajhradský klášter

Benediktinský klášter Rajhrad mám blízko, je to opravdu krásné místo, kde jsem byla mockrát a chodívám se tam i někdy do zahrady jen tak projít. V klášteře pořádají také výstavy a před lety jsem tam byla na výstavě lilií. Krása!!!

7. Zvony

„Zvony zvoní jen chvíli, než přijde den...“, zpívá Jan Nedvěd... Asi je to čas očekávání, musí nám zaznít, že je důležité něco sdělit a oznámit nám tady na světě, že čas nečeká. Někdy burcující zvuk nebo vznešený a povznášející, dojemný. Tolikrát opěvované zvony, zvonice, zvonečky... Chtěla jsem jim vzdát obdiv a prosbu: buďte s námi na věky.

*Text: Zdena Herfortová,
kresba: Jaroslav Milfajt*

Vzpomínání podle vůní a rovnou podle třinácti

Vůně léta se postupně vytrácí jako teplo z posledního paprsku, co se před chvílí schoval za obzor. Není však důvod ke smutku – s příchodem září totiž nový vítr přináší vůni spadaneho listí, vzduchu po dešti a mimo jiné i novou divadelní sezónu spojenou s dalším významným jubileem. Ale nepředbíhejme.

Zkusme se nejprve zamyslet nad otázkou, jak tedy voní divadlo? Správná odpověď asi neexistuje. Každému voní jinak – známou a jedinečnou vůni, která v sobě nese vzpomínky, emoce i neviditelné nitky příběhů, jež jsme na jevišti i v hledišti společně prožili. Pojďme tedy i v letošní sezóně dokořán otevřít dveře ke vzpomínání nejen pomocí vůní, ale i informací ukrytých v našem divadelním archivu. Tentokrát využijme tuto příležitost k připomenutí inscenací pouze jednoho režiséra, jehož jméno se během čtyř desetiletí stalo téměř synonymem našeho

divadla, a to Stanislava Moši. V rámci naší 81. sezóny totiž oslaví své 70. narozeniny – a my je s radostí oslavíme společně s ním. Za první zastavení na cestě k oslavám jsme vybrali jednu z jeho prvních inscenací, kterou v divadle režíroval jako čerstvý absolvent činoherní režie na Janáčkově akademii múzických umění v Brně (1983). Asi nikoho nepřekvapí, že tato inscenace nesla název *Třináct vůní*.

Hru s podtitulem *Z deníku žákyň* napsal pro svůj soubor režisér a umělecký šéf Studia Ypsilon Jan Schmid (1936–2024), jenž ji popr-

Erik Pardus s Marcelou Dürrovou

vé uvedl v roce 1975. Premiéra v tehdejším Divadle bratří Mrštíků se v režii Moši konala před více než čtyřiceti lety, 23. března 1985. Scénu pro jeho teprve pátou režii v našem divadle vytvořil Karel Zmrzlý a kostýmy Inez Tuschnerová.

Jednalo se o komorní příběh z období protektorátu a doby krátce před ním a po něm, v němž autor mapuje „hlubiny“ příkrčeného českého maloměšťáka v kritickém pohledu dospívající dívky, která si události zaznamenává podle charakteristických vůní jednotlivých situací. Inscenace, jež se současně stala prvním Mošovým nastudováním titulu soudobého dramatika, vzbudila zájem jak u odborné kritiky, tak i samotných diváků. V hlavních rolích se zde představili Marcela Dürrová a Erik Pardus, jenž nastoupil do stálého angažmá v roce 1981. Největší pozornosti se dostalo právě výkonu Dürrové, jež v postavě žákyně Marušky ztvárnila „pravdivý obraz člověka citlivého a zranitelného, který vnímá každou podlost a spontánně na ni reaguje“.

Přestože se jednalo o hru napsanou spíše pro studiovou scénu pražské Ypsilonky,

Mošovi se podařilo najít rovnováhu mezi komikou a vážností situací a vytvořil jak inscenaci, nad níž se vznášel hořký smích, tak dílo burcující k větší uvědomělosti, k tomu, abychom brali věci a míru našeho štěstí do vlastních rukou.

Inscenaci *Třináct vůní* tak lze vnímat nejen jako výrazný úspěch na počátku Mošovy režijní dráhy, ale zároveň i první krok naznačující směr, kterým se divadlo v budoucnu začalo ubírat. Divadelní kritik Zdeněk Srna tehdy ve své recenzi napsal, že „inscenace byla svěřena jednomu z nejvýraznějších představitelů nejmladší režisérské generace Stanislavu Mošovi, který – jak lze doufat – reprezentuje budoucnost Divadla bratří Mrštíků“. Dnes se dá považovat za proroka, jehož výrok se nemohl více naplnit.

Text: Eliška Halodová

Ohlédnutí za festivalem Dokořán

Začátek každého *Dokořánu* bych mohla přirovnat ke chvíli před začátkem představení. Diváci v napjatém očekávání vyhlíží první vteřiny a tóny kusu, na který se těší už nějakou dobu. A tak to mám i já s *Dokořánem*. Na konci divadelní sezóny jej vyhlížím, abych se dozvěděla, co se událo na muzikálových scénách mimo Brno. A dnes je mým úkolem vás tímto časem provést. Od toho zmíněného těšení před začátkem přes všechna dějství ve formě muzikálů, které jsme letos mohli vidět, až po finální potlesk uzavírající tento velmi vyvedený ročník. Tak pojďme na to.

*Cenu za Nejpopulárnější muzikál roku 2024 převzal režisér inscenace *Drahý Evane* Hansene Stanislav Moša z rukou šéfredaktora Vítězslava Sladkého*

Když má začít klasické divadelní představení, dává k tomu pokyn inspicient. V případě představení jménem *Dokořán pro hudební divadlo* si jako inspicienty můžeme představit šéfdramaturga festivalu Jana Šotkovského a Vítězslava Sladkého, šéfredaktora webu Musical-opereta. Ti přichází na jeviště Činoherní scény, aby předali Ceny zmíněného magazínu za uplynulý rok 2024. Úspěch slaví Monika Absolonová v roli Judy Garland, plzeňská *Klec bláznů* a samozřejmě také domácí *Drahý Evane Hansene*. Poslední zmiňovaný si odnáší hned tři ceny: Nejpopulárnější inscenace, Nejpopulárnější herec a Mimořádný ženský herecký výkon. Tím je *Dokořán pro hudební divadlo* zahájen a před námi se začne rozehrávat prolog, první představení. A je jím již zmíněný, právě oceněný *Evan Hansen*. Muzikál z americké Broadwaye, který měl světovou premiéru v roce 2015, uvádí Měst-

ské divadlo Brno jako první v republice. Titulní hrdina Evan nám ukazuje, jaké to je, když nás nikdo nevidí, a co se může stát, když se uchýlíme ke zdánlivě nevinné lži. Tento titul v režii Stanislava Moši přímo vybízí ke společným rodinným návštěvám, které se mohou rozvinout v debatu mezi rodiči a dětmi o tom, jak se cítí v dnešním světě. První dějství *Dokořánu* nás zavede na Slovensko, konkrétně do Divadla Andreja Bagara v Nitre na *Zlatou lyru*. Inscenace Mariána Amslera se pokouší představit divákům socialistický festival Bratislavská lyra. Anotace slibuje pojmenovávání defektů minulého režimu, ovšem více než to přináší spíše sled písní a nostalgii. Výkony některých interpretů jsou ovšem velice dobré, a pokud tedy divák přistoupí na to, že se jedná spíše o hudební pásmo, dá se zažít večer s písněmi minulého století.

*Hradecké Klicperovo divadlo uchvátilo brněnské diváky svou inscenací *A pak usnu a vstanu**

V divadelním představení by nyní následovala přestavba, ze scény by se odnesly kulisy a přibýly by nové. V představení jménem *Dokořán* se budeme muset spokojit s novým dnem, který nám přinese druhé dějství. Zde se o roli hlásí muzikál *Thrill Me (Vzruš mě)* z Divadla v Celetné. Ten vypráví o zločinu dvou studentů práv v Chicagu v roce 1924. Inscenace laděná do noirového stylu si výborně drží žánr a zároveň je velmi minimalistická. Na scéně je pouze postel, kterou však herci zvládnou využít jako leccos, například mříže ve věznici nebo šibenici. Tvůrcům se velmi dobře podařilo zachytit chemii dvou hlavních postav. Každá inscenace má mít své vrcholy a pracujeme-li s analogií, že *Dokořán* je jako divadelní inscenace, pak první vrchol přichází právě nyní. Po minimalistické inscenaci s napínavým dějem nás čeká pravý opak. Meditativní dílo *A pak usnu a vstanu*. Tato

inscenace neprezentuje lineární děj se zápletkou, nýbrž za pomoci písní Zuzany Navarové zobrazuje různé, více či méně realistické výjevy z jejího života. Vše je krásné, poutavé a plné symbolů. Klicperovu divadlu se skutečně podařilo odkaz své rodačky uctít velmi důstojně, takže pokud jste fanoušky této výjimečné zpěvačky, rozhodně zvažte výlet do Hradce Králové. Den končí a v klasickém divadle by teď zazněla mezihra, tedy krátké zastavení, které dává vydechnout mezi dvěma hlavními akty. *Dokořán* si tu svou našel v podobě one-man show Oldřicha Smysla *Play Jesus!*. Ten nám během hodiny zvládne pouze s pianem předat esenci muzikálu *Jesus Christ Superstar*. Jeho talent je působivý, stejně jako jeho odhodlání vystupovat na přímém slunečním světle v černém kostýmu s dlouhým rukávem, když je asi 30 stupňů. Po tomto příjemném intermezzu následuje

Monika Absolonová si svoji cenu za Nejpopulárnější muzikálovou herečku roku 2024 převzala bezprostředně po skončení představení *Judy*

další dějství, již třetí, a s ním něco pro nejmenší fanoušky hudebního divadla. O hlavní roli se pro tuto chvíli hlásí *Velká porucha*, kterou přivezl soubor z Horáckého divadla v Jihlavě. Pohádka se snaží oprostít od princezen a draků a místo toho děti (i dospělé) seznamuje s Panem Kutilem a jeho pomocníky v podobě náradí. Tato snaha je velmi sympatická a herci v rolích Metru, Kladiva nebo třeba Šroubováku skutečně excelují. Bohužel se však nedaří to, v čem by se měly dnešní pohádky od těch starších lišit: nabourávání stereotypů.

Po pohádce je čas přesunout se na Hudební scénu, kde už na nás čeká *Judy* z repertoáru Studia DVA. Inscenace v režii domácího Petra Gazdíka byla příjemným překvapením. Po činoherní stránce se jednalo o velmi poctivě vystavěný kus zpracovávající závěr života herečky a zpěvačky Judy Garland. V komorním obsazení vynikala do titulní

role obsazená Monika Absolonová, nezaostával však ani Milan Němec se svým citlivým ztvárněním Anthonyho Chapmana. Během zaslouženého potlesku se na jevišti objevil Vítězslav Sladký, aby Monice Absolonové předal Cenu magazínu Musical-opera za Nejpopulárnější herečku, kterou si nemohla převzít při oficiálním předávání, čímž nám krásně uzavřel třetí den a třetí dějství.

U běžného divadelního představení by nyní následovala přestávka, ale protože *Dokořán* není jen tak obyčejný, pokračujeme směle dál, do dalšího dne. Čtvrté dějství je zahájeno komorním muzikálem *Interview* z Národního divadla moravskoslezského. Ten vznikl přímo pro ostravské divadlo a bere nás do rozhlasového studia za vyhořelým moderátorem, který má dělat rozhovor s mladou zpěvačkou, což ovšem není tak lehké, jak by se mohlo zdát. Moderátor je aro-

Náš tradiční festivalový host, plzeňské Divadlo J. K. Tyla se letos prezentovalo muzikálem *Six*

gantní a zpěvačka neústupná, což vytváří třetí plochy, které režie šikovně využívá. Libreto má však místy limity, občas mu chybí logika a považuji jej za slabší komponent inscenace. Tomáš Savka zvládá roli muže prožívajícího hned několik krizí s přehledem, na jeho herecké partnerce Veronice Borákové je však vidět nedostatek zkušeností a vedle Savky bohužel zaostává.

Za druhý vrchol *Dokořánu* považuji *Jesus Christ Superstar* ze Slovákého divadla v Uherském Hradišti. O tom, proč je tento muzikál v režii Doda Gombára jednou z nejlepších věcí, co současná česká muzikálová scéna nabízí, bych dokázala popsat stránky a stránky, zde ovšem jen stručně: Gombár přichází s vlastní výraznou interpretací toho, kým by mohl být Ježíš pro dnešního člověka, a taky tím, jak rychle jsme schopni se nadchnout pro nové ideje a vzápětí je stejně rychle opustit. Vztah Ježíše a Jidáše

je tak poctivě vystavěný, že místy až dojí má. Krom skvělých výkonů hlavních představitelů je nutné vyzdvihnout také sbor, který díky činoherní průpravě rozžívá každou situaci a divák tak může objevovat stále nové věci i po několika reprízách. Uherské Hradiště není daleko a pokud toužíte vidět skutečně výjimečného *Jesuse*, návštěvu Slovákého divadla vřele doporučuji.

Po takovém vrcholu je na místě zvolnit, a proto páté dějství posledního dne přichází s uvolněnější látkou, jukebox muzikálem *Močál Story*. Inscenace má poměrně jednoduchou zápletku, která je ovšem vinou dlouhé expozice divákovi zprvu utajena, a o co vlastně v představení půjde, se dozví až po čtyřech písničkách. *Močál Story* je jasnou ukázkou toho, jak to může dopadnout, když představení chybí dramaturg: během představení se nelogicky mění charakterystiky postav, stejně jako vztahy. Ačkoliv nemám

Závěr festivalu patřil legendárním Bídňíkům, kteří k nám přijeli až z Chorvatska

Manon Lescaut: Láska v časech útlaku – a Jonáš ve velrybě na konci světa

Josef Meszáros | 9. 6. 2025 | scena.cz

v zásadě nic proti komedii či parodii, jsem přesvědčena o tom, že by (nejen) muzikály neměly snižovat jakousi pomyslnou laťku kvality, kterou divákům nabízí. Zde se bohužel přesně toto děje.

Naštěstí je vidět, že program *Dokořanu* stavěli zkušení dramaturgové, tudíž nemusíme končit slabším kusem, protože na nás na závěr čeká něco velkolepého. *Six* z Plzně. Že se jedná o fenomén, bylo vidno už při příchodu na Hudební scénu. Některé divačky na sebe oblékly šaty připomínající kostýmy protagonistek a v hledišti vládla skvělá atmosféra. Na jevišti nám šest manželek Jindřicha VIII. přibližuje své osudy formou koncertní show. Je to zábavné, je to strhující, a i když režisérka Daniela Špinar mohla být minimalističtější, celkový dojem byl nadmíru pozitivní a *Six* přinesly přesně to, na co jsem se těšila. Velkou show a velký zážitek.

To bylo vyvrcholení celého *Dokořanu*. Takže už končíme? Tak to přece v divadle bývá.

Přijde potlesk a... nebo taky ne!

Když je prolog, může být i epilog. Ten přichází o dva dny později. A není to ledajaký epilog, jsou to *Bídňici* z chorvatského divadla Kazalište Komediya Zagreb. Muzikálovou adaptaci rozsáhlého románu Victora Huga pro záhřebské divadlo vytvořil Stanislav Moša a pro diváky se mohlo jednat o ochutnávku toho, co je v sezóně 2025/2026 čeká. Rozhodně je na místě pochválit herce. Představitel Jeana Valjeana, bývalého trestance, zvládl i složité party s přehledem, stejně tak i představitelka Eponine.

Ale teď už představení *Dokořán pro hudební divadlo* vážně končí. Opona padá, světla v hledišti se rozsvěcí a potlesk nebere konce. Bylo to krásné a za rok jistě zase bude. Těším se na *Dokořán* v roce 2026 a doufám, že vy také.

Text: Helena Rychlík

„Ve vnitřnostech velryby se rodí láska. Tmavá, těsná, zvukově zastřená. A přesto jediná, která může přežít svět venku.“

Manon Lescaut v režii Stanislava Moši je víc než inscenace. Je to obraz, báseň, výkřik i zpověď. V roce, kdy Městské divadlo Brno slaví 80 let od svého založení právě Nezvalovým textem, přichází jeho nová zhudebněná verze jako výjimečná syntéza minulosti, přítomnosti i nejisté budoucnosti. Výjimečná je nejen svým scénickým jazykem, ale i výraznou hudební složkou skladatele Lukáše Janoty a režijním nápadem, který pracuje s dvojím hlasem postav – mezi pamětí a přítomností. V hlavní roli Rytíře des Grieux exceluje Martin Mihál, který touto rolí navazuje na svého Hamleta – a míří k dalšímu hereckému vrcholu.

(...) Stanislav Moša přetavuje Nezvalovu poetickou dramaturgii ve scénický jazyk, který se zříká popisnosti. Příběh se odehrává v náznacích, vzpomínkách, tlumených dia-

lozích i výkřicích. Forma se blíží impresionistické kompozici, kde není důležitý děj, ale stav. Nezvalova slova se tak nestávají nositeli informací, ale emocí, vztahu a paměti. Scénograf Christoph Weyers tvoří scénu jako soubor organických tvarů připomínajících nejen žebra velryby. Tyto objekty nejsou statické – mění barvu, reagují na hudbu, náladu, gesto. Jsou metaforou i prostředím: útroby velryby, chrám, past, pavučina. Právě zde se rodí vztah Manon a des Grieux – v tmavém, bezpečném, ale těsném prostoru, kde nelze dýchat svobodně, ale kde jedinečně vzniká něco skutečného.

Hudba Lukáše Janoty je plnohodnotným partnerem inscenace. Nejde o doprovod – je to čtvrtý rozměr scény. Overture s varhanami, motivy smyčců i dechů, stylizované citace Dvořákovy *Novosvětské* či

ozvěny The Beatles – to vše vytváří emocionální mapu, ve které se orientují postavy i divák. Janotova hudba evokuje obrazy: rozbřesk nad mlhou, mlčení v podzimmím parku, záři bílého šatu. Jazyk je v inscenaci na prvním místě – a právě proto je hudba tak účinná. Nese ho, ale nikdy nepřebije. Martin Mihál ve své roli Rytíře des Grieux spojuje vznešenost s bolestí. Hraje tělem, hlasem i tichem. Každý pohyb je volený, žádné gesto není samoúčelné. Využívá bohaté škály – od přísné vertikály víry až po zhroucenou horizontálu touhy. Jeho hlas je silný, a přesto zranitelný. Vrcholným momentem je scéna, kdy jeho hlas zní ze záznamu – hluboký, mužný, zkušený – a zároveň se z jeviště ozývá stejný text v živém falzetu. Dvě verze téže postavy – vzpomínka a přítomnost – se protnou a vzniká pravda. Mihál zde navazuje na svou titulní roli Hamleta, ale tentokrát přináší ještě jemnější rovinu. Rytíř des Grieux je jeho druhým velkým hereckým milníkem – a my už víme, že třetí role na něj čeká. Zatím zůstane nevyřešená. Barbora Slaninová nehraje Manon jako

femme fatale. Její Manon je dívka, která touží po kráse, ale netuší, jakou daň si krása vybírá. Její prostota není hloupost – je to čistota v nečistém světě. Slaninová využívá těla jako plátna, hlasu jako vodní hladiny, v níž se odráží každý pohyb okolí. Její bílý kostým – průsvitný a přitom chránící – se stává metaforou postavy samotné. Petr Halberstadt (Duval) přináší do inscenace chladný pragmatismus. Není démonický, ale o to nebezpečnější. Nabízí Manon šperky a bezpečí – ale za cenu ztráty svobody. Jeho „dárky“ jsou pastí a on to ví. Marco Salvadori (Tiberge) je zastáncem víry, který věří více v Rytíře než v Boha. Jeho loajalita je vlastně žárlivost. Možný podprahový erotický motiv neoslazuje postavu, naopak ji činí tragickou – zaslepený ochránce, který páchá škodu, i když si myslí, že chrání.

Stanislav Slovák (Velitel výpravy) je zosobnění zla. Ne jako démon, ale jako systém. Bičuje Manon – v gestu, ne v realismu – a stává se symbolem nacistického útlatku, vnějším tlakem historie. Je to přítomnost Hitlera bez Hitlera – tichý fanatismus v rukavičkách. Patrik Bořecký (Pierre, opatrovník Manon) pak stojí jako mezistupeň – mezi soucitem a kontrolou, mezi rodinou a státem.

Dnešní doba se může tvářit jako svobodná, ale velryba má nové vnitřnosti. Válka na Ukrajině, mocenský přerod Západ versus Východ, kybernetické války, AI manipulace, útlum vzdělanosti a nárůst stádnosti – to vše jsou nové verze starých stínů. Nezvalova *Manon Lescaut* v roce 1940 nabízela naději. Mošova inscenace v roce 2025 tuto naději neničí, ale testuje ji – ve světě, kde láska a jazyk musí znovu bojovat o přežití.

Manon Lescaut v Městském divadle Brno není jen počtou historií. Je to výzva k tichému vzdoru. V době, kdy se vše mění – technologie, války, společnost – zůstává něco, co se nemění: touha po lásce, po porozumění, po pravdě řečené krásným jazykem. Naděje už není křik. Naděje je šepot. Hlas, který zní ze záznamu a zároveň v nás. Hlas, který nás – možná – vyvede z břicha velryby ven. Anebo nám připomene, že i v jejích útrobach lze milovat a být chráněn.

Křídla 2024/2025

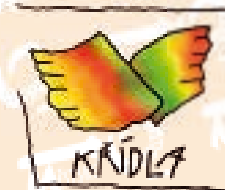
Divácká anketa

1. **Nejoblíbenější herec (vypište jméno):**

2. **Nejoblíbenější herečka (vypište jméno):**

3. **Nejoblíbenější inscenace činoherní (zakřížkujte):**

- ☐ Robert Harling / *Ocelové magnolie*
☐ Karel Poláček, Jan Šotkovský, Mikoláš Tyc / *Bylo nás pět*
☐ P. Tomeš, M. Ondra, S. Slovák, J. Šotkovský / *Až na ten konec dobrý*
☐ Florian Zeller / *Otec*
☐ Vítězslav Nezval / *Manon Lescaut*

4. **Nejoblíbenější inscenace hudební (zakřížkujte):**

- ☐ Benj Pasek, Justin Paul, Steven Levenson / *Drahý Evane Hansene*
☐ John Dempsey, Dana P. Rowe / *Čarodějky z Eastwicku*
☐ Zdeněk Merta, Stanislav Moša / *Pohádka o živém vodě*
☐ Petr Šabach, Ivan Hlas, Petr Jarchovský, Jan Hřebejk, Miroslav Hanuš / *Šakalí léta*

5. **Nejvýraznější tvůrčí počín (u jedné inscenace zakroužkujte jeden zvolený umělecký obor z uvedené nabídky):**

Ocelové magnolie / překlad – scéna – kostýmy – hudba – projekce – plakát

Drahý Evane Hansene / překlad – hudební nastudování – scéna – kostýmy – choreografie – projekce – plakát

Čarodějky z Eastwicku / hudební nastudování – scéna – kostýmy – choreografie – plakát

Bylo nás pět / scéna a kostýmy – hudba – pohybová spolupráce – plakát

Pohádka o živém vodě / libreto – hudba – scéna a projekce – loutky – kostýmy – choreografie – design zvukových efektů – plakát

Až na ten konec dobrý / scénická hudba – scéna – projekce – kostýmy – pohybová spolupráce – plakát

Otec / překlad – scénická hudba – scéna – kostýmy – plakát

Šakalí léta / hudební nastudování – scéna – projekce – kostýmy – choreografie – plakát

Manon Lescaut / hudba – scéna – kostýmy – plakát

Nevybrali jste si v páté kategorii nic z nabízeného výčtu? Zde je prostor pro Vaše další návrhy:

.....

Pod zdařilou dramaturgií románu Pavla Tomeše *Až na ten konec dobrý jsou podepsáni*
Miroslav Ondra, Stanislav Slovák a Jan Šotkovský

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíce! Hlasovat můžete vícekrát, ovšem na stejné jméno a kontaktní údaje může být odevzdáno maximálně 10 hlasů (větší počet nebude při výsledném sčítání započítán), a to pouze prostřednictvím tištěných hlasovacích lístků, které najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyer Činoherní a Hudební scény či na pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v lednu 2026 během slavnostního předávání cen.

Vyhrát však můžete i Vy! Pravidelně budeme losovat z odevzdaných anketních lístků šťastlivce, kteří od nás získají věcné ceny. Proto, prosím, vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno:

E-mail:

Telefonní číslo:

Anketní lístek vhodte do schránky ve foyer Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB či zašlete poštou nejpozději do 31. 12. 2025. Děkujeme!

Městské divadlo Brno

Lidická 1863/16, 602 00 Brno, +420 533 316 360, predprodej@mdb.cz

Připravujeme

Daniel Kyzlink Luděk Kašparovský

WINTON

muzikál

příběh záchrany 669 dětských životů režie Petr Gazdík

Když v roce 1988 v pořadu *That's Life!* anglické televize BBC moderátorka Esther Rantzenová odhalila, že vedle nenápadného muže v publiku sedí i desítky dospělých lidí, které jako děti zachránil právě on, byl to začátek jednoho dechberoucího příběhu, který byl málem zapomenut.

V té době téměř osmdesátiletý Nicholas Winton žil svůj poklidný život a neměl tušení, že jeho žena Greta objevila kufřík s dokumenty a seznamy dětí, které v roce 1939 zachránil. Obraz viditelně dojatého Wintona v televizním studiu, který se slzami v očích objímá lidi kolem sebe, dnes již patří k ikonickým záběrům. Winton nikdy svůj čin nepropagoval, protože ho nepovažoval za nic mimořádného. Bral to jako povinnost a nikdy si nemyslel, že by si zasloužil zvláštní uznání. Říkal, že si jen přál, aby tehdy mohl zachránit více dětí. Skromnost a pokora ho provázely celý život, když pracoval jako humanitární pracovník a podporoval řadu dobročinných organizací. Jeho čin ovšem nemohl zůstat bez povšimnutí. Pro české prostředí, respektive pro celou světovou veřejnost Wintonův příběh naplno rozkryl slovenský režisér a scenárista

Matej Mináč. Při práci na svém hraném filmu *Všichni moji blízcí* (1999) se s Wintonem osobně seznámil a uvědomil si hloubku jeho odkazu. Tím začala Mináčova celoživotní tvůrčí cesta za uchováním Wintonova příběhu. Mináč natočil dokumentární film *Síla lidskosti – Nicholas Winton* (2002), který získal mimo jiné International Emmy Award. Později následoval dokumentární snímek *Nickyho rodina* (2011), jenž ukázal, jak Wintonův čin inspiroval další generace k dobrým skutkům. Díky práci Mateje Mináče se příběh Nicholase Wintona stal nejen symbolem odvahy a lidskosti, ale také zdrojem inspirace pro lidi po celém světě – připomínkou, že i jedinec může změnit osud mnoha životů. Křehký příběh o hrdinském činu muže, který se necítí být hrdinou, se rozhodla pro svou první divadelní spolupráci zpracovat i nová brněnská autorská dvojice **Daniel Ky-**

zlink a Luděk Kašparovský. Prvního znají diváci jako aranžéra, autora scénické hudby a člena orchestru našeho divadla, druhý se věnuje autorské tvorbě jako textař, dramatik a básník a spolupracuje na různých projektech. Jejich nový muzikál napsaný pro naše divadlo se ve **světové premiéře** odehraje **na Hudební scéně 18. a 19. října 2025** v režii **Petra Gazdíka**.

Příběh záchrany 669 dětských životů se v muzikálu odehrává na pozadí historických událostí roku 1939, začíná před vypuknutím druhé světové války v Anglii ve chvíli, kdy nikdo nemůže mít tušení, jaká tragická mračna se nad Evropou stahují. Vedle příběhu Nicholase, který se shodou náhod ocitá v Praze, a protože nemůže jinak, rozhodne se pomáhat, sledujeme i osudy jedné fiktivní židovské rodiny, kolem které se začínají odehrávat velké dějiny vrcholící v hrůzách holocaustu.

V titulní roli se představí **Marco Salvadori** nebo **Daniel Rymeš**, židovské manžele Stránské si zahrají **Lukáš Janota** nebo **Robert Jícha** a **Johana Gazdíková** nebo **Marta Matějová**, Wintonovu přítelkyni a pomocnici Kerstin budou hrát **Míma Krajčová** nebo nová posila souboru **Lesana Krausková**, v roli příslušníka SS Schweinera se představí **Kristian Pekar** nebo **Ondřej Studénka** a Wintonova šéfa Ullmana si zahrají **Jakub Uličník** nebo **Dušan Vitázek**. V obsazení se opět uplatní i početná dětská company stejně jako řada dalších členů souboru MdB. Autorem scény je **Petr Hloušek**, kostýmy vytváří **Eliška Lupačová Ondráčková**, choreografií inscenace je **Hana Kratochvilová** a dirigenty a autory hudebního nastudování jsou **Dan Kalousek** a **Matěj Voda**. Světová premiéra muzikálu **Winton** bude podpořena spoluprací s festivalem Meeting Brno.

Text: Klára Latzková

Premiéra muzikálu *Winton* a výjimeční hosté na pozvání Meeting Brno

Městské divadlo Brno uvádí nový muzikál *Winton* inspirovaný silným příběhem Nicholase Wintona. Díky partnerství s festivalem Meeting Brno bude premiéra této inscenace skutečně mimořádnou událostí – na osobní pozvání Meeting Brno dorazí do Brna Nick

Winton, syn Nicholase Wintona, a Milena Grenfell-Baines, jedno z tzv. Wintonových dětí, které zachránil před nacisty. Oba vzácní hosté se zúčastní sobotní slavnostní premiéry 18. října v Městském divadle Brno a o den později, v neděli 19. října od 16:00, vystoupí v rámci veřejné diskuze pořádané festivalem Meeting Brno ve spolupráci s Městským divadlem přímo v jeho prostorách. Diskuze nabídne unikátní pohled na odkaz Nicholase Wintona – nejen jako hrdinu minulosti, ale i jako inspiraci pro dnešek. Spojení sil dvou institucí – Městského divadla Brno a festivalu Meeting Brno – přináší divákům nejen výjimečný kulturní zážitek, ale i osobní setkání s těmi, jejichž životy byly příběhem Nicholase Wintona zásadně ovlivněny.

Text: Karolína Štorková

Nepřehlédněte

Užijte si pohádkový vstup
do nové sezóny

V pěti reprízách **od 11. do 14. září 2025** budou tři princové zachraňovat jednoho nemocného krále, při pouti pro doušek živé vody však budou mít v rukou i osud tří zakletých princezen, jež jim v mnoha podobách zkrášlí cestu. Jen jeden z nich ale pochopí jejich indicie, dobře si spočítá, že kostky s nimi hrát nebude, a díky setkání s mluvícími mravenci, medvědem a orlem se úspěšně utká s tříhlavým drakem. Zdá se, že zazvonil zvonec a pohádky je konec, největší nebezpečí pro prince Jana ale ještě budou představovat jeho bratři. Do vypočítavého kalkulu však zapomenou přičíst jednu neznámou – lásku, jež zajistí jediný správný výsledek příběhu.

Nebojte se, děti, že při návštěvě muzikálu ***Pohádka o živé vodě*** budete muset počítat. Výpočty vás v září čekají ve škole, na Hudební scéně zato počítejte se zážitkem nevyčíslitelné hodnoty! P.S. O mluvících zvířatech se profesorce biologie radši nezmiňujte, naopak své učitele i rodiče vezměte taky!

Vstupenky jsou v prodeji na pokladnách nebo na www.mdb.cz.

V příštím čísle

- Představíme nové členy souboru Lesanu Krauskovou, Jakuba Mauera a Nikolaose Natanailidise.
- Rozhovory s autory muzikálu *Winton*.
- Fotoreportáž z premiéry inscenace *Tak trochu básník*.
- Podrobněji přiblížíme novou inscenaci *Lazebník sevillský*.

Mediaální partneři

RENGL

DOKOŘÁN září
2025

Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Výkonná redaktorka:

Lenka Kovářiková

Tisková mluvčí:

Kateřina Vižďová

Grafická úprava:

Jitka Hloušková

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

307. číslo

Vydalo MdB

za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 20. 8. 2025

Náklad: 5 200 ks

Foto: Nikol Wetterová,

Tino Kratochvíl, Jef Kratochvíl

Titulní strana:

foto: Nikol Wetterová

Naše letní prázdniny se jako vždy nesly ve znamení oprav a údržby. Letos jsme se zaměřili především na rekonstrukci jeviště činoherní scény včetně točny a nové položení dlažby na Divadelní dvoraně.

Oslavy 80 let divadla 20. června na Divadelní dvoraně

Byla to neskutečně našlapaná oslava, ale stihli jsme opravdu vše! Představení pro děti, naražení divadelního piva Manon, křest CD, otisknutí dlaní do Chodníku slávy, záluďný kvíz, kuchtění s Alešem Slaninou, vernisáž výstavy, hru pro malé i velké s kulisákem Fríďou, nádherný koncert i ohňostroj. A hlavně si to spolu všichni pořádně užít!

